

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 180/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii, Ulica M. R. Štefánika 6, Martin, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Hrbáňom, Malý trh 2/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 M Obdo 3/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii, Ulica M. R. Štefánika 6, Martin (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Hrbáňom, Malý trh 2/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením označených práv v sťažnosti uvádza: *«Sťažovateľka bola účastníkom občianskeho súdneho konania vedeného v prvom stupni pred Okresným súdom Martin pod spis. zn.: 18 Cb 138/2005 v právnej veci žalobcu – sťažovateľky proti žalovanej: [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], ktoré bolo skončené právoplatným Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. kon.: 13 Cob/336/2010-784, 13 Cob/337/2010 zo dňa 22. júna 2011 (ďalej len „Rozsudok“). V tomto konaní bola sťažovateľka zastúpená zástupkyňou na základe plnomocenstva [REDAKOVANÉ], advokátkou, avšak plnomocenstvo sťažovateľky udelené advokátke zaniklo právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu t. j. Rozsudku dňa 11. 08. 2011.*

Priamo sťažovateľke bol dňa 03. 05. 2012 doručený prípis porušovateľa – Najvyššieho súd Slovenskej republiky spis. zn.: 4 MObdo 3/2012 zo dňa 26. 04. 2012, ktorým porušovateľ zaslal sťažovateľke mimoriadne dovolanie podané generálnym prokurátorom Slovenskej republiky proti Rozsudku a tiež proti prvostupňovému Rozsudku

Okresného súdu Martin č. kon.: 18 Cb 138/2005-634 zo dňa 05. 05. 2010 (ďalej aj „prvostupňový rozsudok“).

O tomto mimoriadnom dovolaní porušovateľ rozhodol Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 4 M Obdo 3/2012 zo dňa 31. 08. 2012 (ďalej len „Uznesenie“). V písomnom vyhotovení tohto Uznesenia je nesprávne uvedené, že sťažovateľka je zastúpená advokátkou [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka tvrdí, že advokátku [REDAKOVANÉ] na svoje zastupovanie v tomto konaní o mimoriadnom dovolaní nesplnomocnila...

Porušovateľ nesprávne doručil Uznesenie [REDAKOVANÉ], advokátke, ktorú zrejme mylne a nesprávne pokladal za zástupkyňu sťažovateľky v konaní o mimoriadnom dovolaní...

V exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod spis. zn.: 18 Er/3193/2011 v exekučnej veci oprávneného: sťažovateľky proti povinnej: [REDAKOVANÉ], o vymoženie 39.832,70 € s príslušenstvom, v ktorom sa sťažovateľka domáha núteného výkonu rozhodnutia a proti povinnej [REDAKOVANÉ] vymáha povinnosť uložení exekučným titulom, ktorým je prvostupňový rozsudok v spojení s Rozsudkom, bolo sťažovateľke dňa 07. 01. 2013 doručené Uznesenie Okresného súdu Martin č. kon.: 18 Er/3193/2011-156 zo dňa 20. 12. 2012, ktorým exekučný súd rozhodol o zastavení tejto exekúcie. Na strane 3 v odôvodnení Uznesenia Okresného súdu Martin č. kon.: 18 Er/3193/2011-156 zo dňa 20. 12. 2012 súd uviedol, že má preukázané, že prvostupňový rozsudok a tiež Rozsudok boli Uznesením zrušené a vec bola vrátená Okresnému súde Martin na ďalšie konania, a že toto Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 10. 2012.

Pretože v odôvodnení Uznesenia Okresného súdu Martin č. kon.: 18 Er/3193/2011-156 zo dňa 20. 12. 2012 súd uviedol, že má preukázané, že toto Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 10. 2012, tak z tohto zistenia súdu sťažovateľka vyvodila, že na Uznesení bola vyznačená doložka právoplatnosti rozhodnutia tak, že Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. 10. 2012, z čoho potom vyplýva, že porušovateľ už toto Uznesenie nebude sťažovateľke doručovať. Z takéhoto odôvodnenia Uznesenia Okresného súdu Martin č. kon.: 18 Er/3193/2011-156 zo dňa 20. 12. 2012 pri jeho doručení dňa 7. januára 2013 sa tak sťažovateľka dozvedela o nezákonnom postupe porušovateľa, ktorý je

iným zásahom, ktorým sa porušili základné práva a slobody sťažovateľky, a ktorý spočíva v tom, že porušovateľ Uznesenie sťažovateľke zákonom stanoveným a teda právne účinným spôsobom nedoručil a ani už nedoručí resp. nemieni doručiť, keďže Uznesenie má byť právoplatné dňa 23. 10. 2012...

Na základe vyššie opísaných skutočností sťažovateľka tvrdí, že porušovateľ svojim nesprávnym postupom porušil ustanovenie § 243j Občianskeho súdneho poriadku, keď Uznesenie sťažovateľke ako účastníčke konania o mimoriadnom dovolaní nedoručil, a súčasne sa dopúšťa zbytočných prieťahov v konaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná... súdom..., ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Sťažovateľka tvrdí, že keď porušovateľ Uznesenie sťažovateľke zákonom stanoveným spôsobom nedoručil a ani už nedoručí resp. nemieni doručiť, keďže Uznesenie má byť právoplatné dňa 23. 10. 2012. Porušovateľ porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6. ods. 1 Dohovoru, pretože pri svojom rozhodovaní a vydaní napadnutého rozsudku porušovateľ nepostupoval v medziach zákonov, ktorými sa tieto články právnych predpisov, keď porušil ustanovenie § 243j Občianskeho súdneho poriadku.»

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky, právo podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spis. zn. 4 M Obdo 3/2012 porušené boli.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii trovy konania v sume vyčíslenej v písomnom vyhotovení nálezu k rukám jej právneho zástupcu Mgr. Martina Hrbáňa, advokáta so sídlom Malý trh 2/A, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd z priloženej dokumentácie a z vyžiadaných spisov Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Cb 208/2012 a z najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 zistil ďalej tieto skutočnosti:

Okresný súd rozsudkom č. k. 18 Cb 138/2005-514 z 13. mája 2009 návrh sťažovateľky na zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom v celom rozsahu zamietol. Okresný súd vydal opravné uznesenie č. k. 18 Cb 138/2005-558 z 5. júna 2009. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 13 Cob 200/2009-595 z 21. januára 2010 (právoplatným 24. marca 2010) rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd rozsudkom č. k. 18 Cb 138/2005-634 z 5. mája 2010 návrhu sťažovateľky vyhovel, krajský súd rozsudkom č. k. 13 Cob 336/2010-784 z 22. júna 2011 (právoplatným 11. augusta 2011) rozsudok okresného súdu potvrdil.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 31. augusta 2012 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) boli rozsudok okresného súdu č. k. 18 Cb 138/2005-634 z 5. mája 2010 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 Cob 336/2010 z 22. júna 2011 v napadnutej časti zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie s týmto odôvodnením: „V ďalšom konaní, v ktorom je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.), sa prvostupňový súd vysporiada s vytknutými vadami v intenciách

dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležité odôvodní v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).“ Podľa tvrdenia sťažovateľky uznesenie najvyššieho súdu jej doručené nebolo.

Po vrátení veci okresnému súdu bola veci pridelená sp. zn. 17 Cb 208/2012. Okresný súd nariadil vo veci opakovane niekoľko pojednávaní, z ktorých sa likvidátor sťažovateľky (je v likvidácii) od 5. mája 2013 ospravedlňoval zo zdravotných dôvodov. Okresný súd preto uznesením č. k. 17 Cb 208/2012-897 zo 6. júna 2014 s právoplatnosťou od 3. júla 2014 konanie o zaplatenie pohľadávky sťažovateľky s príslušenstvom prerušil „na dobu neurčitú“.

Na základe sťažnosti sťažovateľky z 18. januára 2013 doručenej najvyššiemu súdu 21. januára 2013 v súvislosti s nedoručením jej uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 31. augusta 2012 najvyšší súd vybavil sťažnosť prípisom z 27. februára 2013 takto:

„Z obsahu spisu (č. l. 224) vyplýva, že žalobca dňa 29. 11. 2007 udelil advokátke [REDAKOVANÉ] so sídlom: [REDAKOVANÉ] plnomocenstvo na zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18 Cb 138/2005 v právnej veci proti žalovanej o zaplatenie pôvodne 1.200.000,-- Sk s príslušenstvom, a to bez výslovného uvedenia, že by sa toto plnomocestvo malo vzťahovať aj na konania, na ktoré právne predpisy vyžadujú osobitné plnomocenstvo. V dôsledku tejto skutočnosti právne zastupovanie žalobcu zaniklo právoplatným skončením veci na Okresnom súde Martin. Žalobca nové, osobitné plnomocenstvo pre konanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky podaným žalovanou proti vyššie označeným rozhodnutiam prvostupňového a odvolacieho súdu, nepredložil, a to ani prvostupňovému, ani dovolaciemu súdu.

Dovolací súd omylom uviedol aj právne zastupovanie žalobcu v záhlaví uznesenia sp. zn. 4 M Obdo 3/2012, zo dňa 31. 08. 2012 a v dôsledku toho predmetné rozhodnutie nebolo doručené do vlastných rúk priamo žalobcovi. Nápravu vykonal vydaním opravného uznesenia, ktorým označenie žalobcu v časti jeho právneho zastupovania opravil.

Po opätovnom doručení uznesenia sp. zn. 4 M Obdo 3/2012, zo dňa 31. 08. 2012 priamo žalobcovi, ako aj opravného uznesenia účastníkom konania a generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, opätovne vyznačí doložku právoplatnosti na prvopise svojho uznesenia podľa údajov vyplývajúc z doručeníek potvrdzujúcich doručenie predmetných rozhodnutí jednotlivým účastníkom konania a generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky.“

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd opravným uznesením sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 27. februára 2013 (právoplatným 14. marca 2013) opravil záhlavie uznesenia sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 31. augusta 2012 (právoplatného 14. marca 2013) týmto spôsobom:

«Súd opravuje záhlavie uznesenia tunajšieho súdu z 31. augusta 2012, sp. zn. 4 M Obdo 3/2012, ktoré správne znie:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Lyžiarske stredisko Martinské hole, s. r. o. v likvidácii, so sídlom: M. R. Štefánika 6, Martin, [REDACTED], proti žalovanej: [REDACTED], bytom: [REDACTED], zast. Advokátska kancelária [REDACTED] so sídlom: [REDACTED], [REDACTED], o zaplataenie 39 832,70 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18 Cb 138/2005, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Martin z 5. mája 2010, č. k. 18 Cb 138/2005-634 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 22. júna 2011, č. k. 13 Cob/336/2010-784, 13Cob/337/2010...“»

Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením zo dňa 31. 08. 2012, sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 zrušil rozsudok Okresného súdu Martin z 05. 05. 2010, č. k. 18 Cb 138/2005-634 a rozsudok Krajského súdu v Žiline z 22. 06. 2011, č. k. 13 Cob/336/2010-784, 13 Cob/337/2010, v napadnutej časti a vec vrátil Okresnému súdu Martin na ďalšie konanie.

V záhlaví písomného vyhotovenia svojho uznesenia do volacích súd uviedol, že žalobca je zastúpený advokátkou [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ] a tejto predmetné uznesenie bolo dňa 22. 10. 2012 aj doručené.

Z obsahu spisu (č. l. 224) vyplýva, že žalobca dňa 29. 11. 2007 udelil menovanej advokátke plnomocenstvo na zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18 Cb 138/2005 v právnej veci proti žalovanej o zaplatenie pôvodne 1 200 000,-- Sk s príslušenstvom, a to bez výslovného uvedenia, že by sa toto plnomocenstvo malo vzťahovať aj na konania, na ktoré právne predpisy vyžadujú osobitné plnomocenstvo. V dôsledku tejto skutočnosti právne zastupovanie žalobcu zaniklo právoplatným skončením veci na Okresnom súde Martin. Keďže žalobca súdu nové, osobitné plnomocenstvo pre konanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, podaného na podnet žalovanej proti vyššie označeným rozhodnutiam prvostupňového a odvolacieho súdu nepredložil, je zrejmé, že uznesenie dovolacieho súdu sa malo doručovať priamo žalobcovi, ktorý v záhlaví tohto rozhodnutia mal byť označený bez právneho zastupovania.

Podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejmé nesprávnosti. O návrhu na opravu súd rozhodne do 30 dní od jeho podania. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.“

Opravné uznesenie z 27. februára 2013 spolu s uznesením z 31. augusta 2012 nadobudlo právoplatnosť 14. marca 2013.

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľky uviesť, že v nadväznosti na to, ako bývalý predseda najvyššieho súdu [REDAKOVANÉ] podal na členov IV. senátu ústavného súdu v auguste 2013 trestné oznámenie a v masmédiách formuloval proti nim osobné invectívy, členovia IV. senátu oznámili

tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadali, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila ich oznámenia obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať ich vylúčenie z prerokovania a rozhodovania veci sťažovateľa, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o ňom príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohol IV. senát ústavného súdu v danej veci konať do času, kým o uvedených oznámeniach sudcov nerozhodol príslušný senát ústavného súdu (v zásade do konca novembra 2013).

Sudcovi Jánovi Lubymu skončilo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu 4. júla 2014 a na konanie a rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa je v súčasnosti podľa relevantného rozvrhu práce príslušný II. senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, IV. ÚS1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom

prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 427/2011).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštantne pripomína, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36

ods. 1 listiny ústavodarca vyjadril zhodu zámerov v koncepte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny s konceptom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (vrátane označeného základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorých porušenie namieta sťažovateľka v označenom konaní, je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 35/98).

Z citovaného obsahu sťažnosti (časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľky, s ktorou spája porušenie ňou označených práv postupom najvyššieho súdu v označenom konaní, spočíva v jeho nečinnosti v súvislosti s (riadnym) doručením jej uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 3/2012 z 31. augusta 2012.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že konanie o mimoriadnom dovolaní začalo jeho podaním generálnym prokurátorom Slovenskej republiky najvyššiemu súdu 4. apríla 2012 a podľa tvrdenia sťažovateľky predmetné konanie nebolo v čase doručenia sťažnosti právoplatne skončené, lebo jej nebolo doručené uznesenie najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že aj prípadná skutočnosť, že konanie o mimoriadnom dovolaní nebolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené 16 mesiacov od jeho začatia, nepredstavuje takú okolnosť, v dôsledku ktorej by bolo možné uvažovať o eventualite porušenia sťažovateľkou označených práv

namietaným postupom najvyššieho súdu, pretože nedosahuje takú intenzitu, aby ho bolo možné kvalifikovať ako porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (*denegatio iustitiae* – odmietnutie spravodlivosti).

Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej považuje za potrebné uviesť, že ochranu základnému právu účastníkov súdneho konania, aby bola ich vec prerokovaná bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote), poskytuje ústava primárne prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. prostredníctvom čl. 38 ods. 2 listiny alebo prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru za predpokladu, že sťažovateľ porušenie práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote v konaní pred ústavným súdom výslovne namieta, čo sťažovateľka však do petitu na rozhodnutie nepremietla), a nie prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. prostredníctvom čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru – v prípade absencie označenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote, t. j. bez bližšej identifikácie jedného z práv, ktoré je obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že k porušeniu sťažovateľkou označených práv nečinnosťou v postupe najvyššieho súdu – nedoručením jej uznesenia najvyššieho súdu – by mohlo dôjsť v zásade až v prípade, ak postup (napr. dlhodobá nečinnosť) všeobecného súdu v takomto konaní vedie v konečnom dôsledku k zmareniu možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ochrany ktorých sa domáha.

Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za potrebné poukázať na skutočnosť, že pritom obsahom splnomocnenia sťažovateľky na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom bolo výslovne uvedené, že právny zástupca sťažovateľky je oprávnený podať aj sťažnosť pre porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy – právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov – napriek tejto okolnosti právny zástupca sťažovateľky túto možnosť v konaní pred ústavným súdom nevyužil a nepremietol ju do petitu sťažnosti (návrhu na rozhodnutie).

K uvedenému ústavný súd dodáva, že zo sťažnosti sťažovateľky z 13. februára 2013 doručenej ústavnému súdu 18. februára 2013 a z príloh k nej pripojených navyše vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 18 Er 3193/2011-129 z 21. septembra 2012 povolil „*odklad exekúcie vedenej na úrade súdnej exekútorky... sp. zn. EX 1864/2011 do právoplatného skončenia konania o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 M Obdo/3/2012*“ a sťažovateľke musela byť skutočnosť, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu podľa vyjadrenia okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 23. októbra 2012, známa najneskôr z uznesenia okresného súdu č. k. 18 Er 3193/2011-156 z 20. decembra 2012 doručeného jej 7. januára 2013. Táto skutočnosť bola dôvodom podania sťažnosti sťažovateľky z 18. januára 2013 najvyššiemu súdu, v ktorej tvrdila, že „*NS SR svojím nesprávnym postupom porušil ustanovenie § 243j Občianskeho súdneho poriadku, keď Uznesenie sťažovateľke ako účastníčke dovolacieho konania nedoručil. a súčasne sa dopúšťa zbytočných prietahov v konaní. touto sťažnosťou sa preto sťažovateľka domáha nápravy tohto nezákonného stavu*“. Rovnako je zo sťažnosti zrejmé, že sťažovateľka nevyčkala ani 30 dní na vybavenie jej sťažnosti najvyšším súdom a sťažnosťou z 13. februára 2013 doručenu ústavnému súdu 18. februára 2013 sa domáhala ochrany svojich práv na ústavnom súde, čo nekorešponduje so subsidiárnou právomocou ústavného súdu zakotvenou v čl. 127 ods. 1 ústavy a ani so zákonnou požiadavkou zakotvenou v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľke bolo pritom známe, že konanie o vymoženie jej pohľadávky je na okresnom súde právoplatne prerušené.

V súvislosti s už uvedeným ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľkou vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých namieta porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd nezistil také účinky, ktoré by zakladali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť v rámci predbežného prerokovania odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (návrhu na priznanie náhrady trov konania), ktoré sa vecne viažu na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv, stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec svojho rozhodnutia k námietke o tvrdenej právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorú sťažovateľka vyvodzuje z existencie jej potvrdenia zo strany najvyššieho súdu, je potrebné poznamenať, že okresný súd (exekučný súd) je oprávnený a povinný posúdiť formálnu stránku právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu samostatne – nezávisle na potvrdení príslušného súdu o jeho právoplatnosti – na účely rozhodnutia o dôvodnosti vykonávania exekúcie. V prípade, ak okresný súd túto okolnosť nesprávne vyhodnotil, sťažovateľka má v exekučnom konaní pred všeobecným súdom k dispozícii opravné prostriedky, ktorými túto vadu v postupe okresného súdu môže korigovať, a tak zvrátiť pre ňu nepriaznivý stav v priebehu exekučného konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2015